

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fl.
Fél évre	4 kor. — fl.
Negyed évre	2 kor. — fl.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik
minden Kedden.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fl. Ezen kívül minden hirdetésnél 60 fl. bélyegdíj fizetendő. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél módosított díjak egyezsége szerint.

Pályázati mizériák.

Lapunk több tisztelt olvasójától kaptunk már panaszos sorokat arra nézve, hogy az üresedésbe jövő erdészeti altiszti állások — kivéve a kincstári és néhány magán uradalmi hivatalokat — a nyilvános pályázat kiírásának és kihirdetésének megkerülésével töltetnek be s így azoknak, kik idejük és pénzük förládozásával az erdészeti altiszti pályára elkészültek, a szükséges és törvény által körvanolozott vizsgálatot megállották, az erre vonatkozó bizonyítványt maguknak megszerezték, nem nyílik alkalmuk szakképzettségüknek megfelelő állást szerezni hanem vagy szüleik nyakán kénytelenek élőködni, vagy pedig más pályán keresni boldogulásukat.

A másik és szinte nem ritka panasz ismét az, hogy az olyan hatóságoknál, melyek a pályázatokat kiírják, a benyújtott kérvények nem csak hónapokon, de számos esetben éven át elintézetlenül hevernek s így az a szegény vizsgázott egyén, ki szegénysége folytán kérvényéhez nem csatolhatta okmányainak hiteles másolatát, hanem azokat eredetben volt kénytelen mellékelni, meg van ez idő alatt fosztva annak a lehetőségétől, hogy másfelé keressen magának alkalmazást.

Nem is panaszok ezek, hanem vádak, és súlyos vádak ama rendszer ellen, mely az erdészeti altiszti állomások betöltésénél divik és sajnálkozva bár, de nyíltan be kell ismer-

nünk, hogy ezek a vádak a valóságnak teljesen megfelelnek.

A pályázatok, — értjük itt az erdészeti állásokra kiírtakat — felvételére majdnem kizárólag az országos erdészeti egyesület kiadásában megjelenő Erdészeti Lapok című, havonként egyszer megjelenő folyóirat látszott eddigélé alkalmasnak mint olyan, mely hébekorba az erdészeti altisztek egyeseinek kezén is megfordul, ezen kívül lehet látni — kizárólag kincstári hatóságok részéről kiírt — pályázatokat a hivatalos közlönyben és a Földművelési Értesítő című hivatalos heti kiadványban, végül nagyon ritka esetekben találkozunk még pályázatokkal egyes jelentéktelen s olvasó közönséggel alig bíró, kis környéken elterjedt helyi lapokban, hol azonban a pályázatok is leginkább csak helyi érdekűek.

A pályázatok kiírása arra való, hogy ez által mód nyujtassék a kiírt állomásokra alkalmas egyéneknek azok elnyerése végett versenyezni, más részről pedig a szolgálatadónak alkalma nyíljék magának a pályázók közül kedve szerint való egyént kiválasztani, miből nyilvánvaló, hogy a pályázatok első és fő kelléke az, hogy azok olyan helyen jelenjenek meg, a hol az érdeklődőknek módjukban van róluk tudomást szerezni, szükséges kivált az, hogy a pályázatok idejekorán tétessenek közzé s így az érdeklődőknek elég idejük legyen okmányait rendbe szedni és kérvényeiket még a határidőn belül rendeltési helyükre juttatni.

Az erdészeti és vadászati altiszti állásokra kiírt pályázatok felvételére ennél fogva a fenntebb

említett három lap illetve folyóirat alig mondható alkalmasnak, mert bár az Erdészeti Lapok néha-néha az erdészeti és vadászati altisztek kezébe is kerülnek, mégis a nagy időközökben történő megjelenésük folytán csak némely bennük megjelent pályázatnak van gyakorlati értéke, a mennyiben a legtöbb már csak akkor kerül az érdeklődő szemei elé, midőn a pályázati határidő már lejárt, vagy pedig annyira közel van, hogy a szükséges okmányok beszerzésére és rendezésére a pályázni óhajtnak alig marad ideje.

A hivatalos közlönyről ebben a tekintetben szólni is alig érdemes, mert hiszen köztudomásu dolog, hogy ezt a hivatalbeli embereket és az árverési hiénákat kivéve széles e hazában alig olvassa valaki s így az ott erdészeti altiszti állásokra kiírt pályázatért fizetett hirdetési díj kidobott pénz.

A Földmívelési Értesítő utóbbi időkben csak a legritkább esetben hoz pályázatot erdészeti vagy vadászati állásokra s ha akadnak is ilyenek, ezek is legnagyobb részben olvasatlanul kerülnek bele az archívumokba táplálékul a reájuk mohón várakozó molyoknak.

Ilyen helyeken lesznek tehát leggyakrabban közzétéve a pályázatok, de mint már fentebb említettük majdnem kizárólag kincstári hatóságok és csak a legritkább esetben magán uradalmak részéről.

Nem említve mást, hazánkban a főpapi, káptalani, apátsági és más hasonló uradalmak erdeinél sok száz altisztnak kell alkalmazva lennie s így nyilvánvaló, hogy üresedések elég gyakran előfordulnak, mégis e sorok írója, ki már közel egy évtizeden át figyelemmel kíséri az ilyen állásokra kiírt pályázatokat, az elősorolt uradalmak erre vonatkozó pályázatát csak egy esetben volt szerencsés olvashatni. Ugyanez áll a községekre és közbirtokosságokra, főleg pedig a számos nagy kiterjedésű magán uradalmakra nézve.

Hazánkban az összes erdőbirtokoknál alkalmazásban álló altiszti személyzet számát megközelítőleg harmincezerre tehetjük s így a halálozás és nyugdíjazás következtében a természetszerű fogyást 10 százalékkal számítva, évenként átlag háromszáz megüresedett állomás kerül betöltésre, mégis figyelemmel kísérve a nyilvános pályázatokat, alig egy harmadát fogjuk versenyre bocsátva találni.

Ennek az abnormitásnak okát kutatva arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy az erdőbirtokosok legnagyobb része készakarva kerüli a nyilvánosságot, vagy azért, mert a nyújtott nyomoruságos javadalmazással restell az elé lépni, vagy pedig azért, mert így jobban van módjában kénye-kedve szerint a szakképzettséget nélkülöző egyéneket is alkalmazni, kik

TÁRCZA.

A világ vége.

— Azután úgy gondolkozzál, hogy még a cselédnek is fog kelleni egy csomó pénz a vinczi vásárra, meg a kis fiu sem járhat cipőben a télen át.

Ilyen szerelmes szavakkal bucsuztatott az én kedves feleségem november 13-án reggel, mikor éppen indulóba voltam az irodába.

Már a konyhaajtóban voltam ugyan, de ezekre a szavakra nemes elhatározással visszafordultam. Szokásom ellenére egyszerre rémitő adakozási kedv szált meg s nem állhattam, hogy ennek kifejezést ne adjak.

— A kis leánynak is talán akkor lehetne téli kabátot venni — szoltam jóakaróan.

— Bizon nem ártana, ha jutna arra is; ott a

zsidóknál mégis csak olcsóbban lehetne megvenni, mint az itteni kereskedésekben.

— Hát legyen úgy, de ha már átmegyünk, egyuttal te is vehetnél magadnak olyan prémes bundát, mint a milyen a patikáriusnének van; tudod, olyat, a milyet a minap emlegettél.

— Hiszen kellene az is, de inkább csak a gyerekeknek jusson a mi kell; én utoljára megleszek még a régivel is; most megelégszem, ha téli kalapot vehetnék magamnak.

— Ne félj, jut arra is, erre is. Minek krájlzleroskodjunk, ha egyszerre meg lehet mindent vásárolni. Ha már egyszer elmegyünk a vásárra, ne fizessük a fuvart hiába. Jegyezz te csak föl mindent, a mire szükség van a háznál. Szervusztok!

Meg voltam magammal elégedve. Ime, egyszerre egy egész háznépet vidámmá, boldoggá tettem az ígéreteimmal. Ezek most egész nap egyebet sem fognak tenni, csak tanácskozni, divatlapokat forgatni, jegyezgetni s túllicizáltják egymást az örömben.

azután természetesen a kisebb díjazással is megelégednek. Tehetik ezt annál könnyebben, mivel ebben a tekintetben semmiféle ellenőrzésnek sincsenek alávetve. Bátran hivatkozhatunk ebben a tekintetben arra, hogy bár az 1879 évi erdőtörvény minden félremagyarázhatóság kizárásával határozottan kimondja, hogy hatóságilag csak azok az erdőtisztek és altisztek eskethetők fel, kik a törvényben körvonalazott szakképzettséggel bírván, az erre vonatkozó bizonyítványokkal rendelkeznek, mégis számtalan olyan altiszti állást betöltő egyén lesz az esküre bocsátva, kinek nincs meg a szakvizsgai bizonyítványa.

Itt lenne már az ideje, hogy ezen a téren is történjék valami. Azokat az erdőbirtokosokat, kik kötelezve vannak az erdőtörvény 37 §-ában körülírt minősítéssel bíró altiszti személyzetet alkalmazni, arra is kötelezni kellene, hogy a megüresedett állomásokat mindig idejekorán közzétett nyilvános pályázatok útján töltsék be, ennek szigorú ellenőrzésével vagy az illetékes erdőfelügyelőség, vagy pedig a szolgabírói hivatal biztatván meg.

Az Erdészeti Ujság, mely hetenkint egyszer történő, tehát aránylag gyakori megjelenésénél, kíváltkép pedig annál fogva, mert olvasói kizárólag az erdészeti és vadászati pályán munkálkodó vagy arra készülő egyénekből állanak

kiválóan alkalmas az altiszti állásokra kiírt pályázatok közzétételére s miután az erdészet ügyének ezen a téren is hasznos szolgálatot óhajt tenni, a beiktatás díját a lehető legalacsonyabban szabta meg, erre vonatkozó körövényét az összes közigazgatási erdészeti hatóságoknak már évekkel ez előtt megküldötte de az eredmény azt látszik mutatni, hogy ezek sem vetnek nagy súlyt az altiszti állásoknak miként való betöltésére.

Nem lesz rend ezen a téren, míg a magas kormány vas kezével nem nyúl bele ebbe a rendszertelenségbe s szigorú rendszabályokkal nem vet véget az eddigi nembánomságnak vagy önkényességnek,

Mi hivatásunkból kifolyólag igyekszünk feltárni a fájó részeket, hallatjuk figyelmeztető szavunkat, csak azután legyen olyan is, a ki emezt meghallva, amazokat gyógyítani fogja.

Összetartás.

Közel egy negyed század óta szolgálom az erdészetet a magas erdőkinestárnál s ezen hosszú idő alatt számos különféle megfigyelést volt alkalmam tehetni, annival inkább, hogy ezt a hosszú időt nem egy, hanem hat különböző helyen, tehát mindig más és más környezetben töltöttem. Tapasztalataim közt a legszomorubb s engem mélyen lesújtó az a közöny,

Az irodáig rendesen hosszú utat szoktam tenni, mert nem megyek egyenesen a nagy utcán, meg a piacon át, hanem kikerülök a kertek közé s megkerülve a fél várost, a régi sétatéren át jutok el oda. A világ előtt azt mondom, hogy ezt a mozgásk edveért teszem, no meg azért is, mert ember legyen a talpán. a ki városunk kövezetén tyukszemés lábbal sziszzenés nélkül át tud vergődni. Hát kifogásnak ez nagyon is elfogadható, de, magamban őszintén megvallom, hogy a szabad természet és a kövezetlen közök felé a suszter, szabó, kereskedő, patikus stb. kíváncsisága kerget. Ezek az emberek ugyanis soha sem kérdik tőlem azt, bogy hogy aludtam, hogy — mikép szolgál drága egészségem, mit csinál a kedves családom, hanem mindig arrra kíváncsiskodnak, hogy mikor fogom kielégíteni azt a „csekélységet“. Már pedig előttem nincs rútabb dolog, mint ha a férfi kíváncsi.

Most nemes elhatározás fogott el. Egye tatár azt a kis szenvedést, a mit a tyuknak a szemei érezni fognak; csak azért is a piacon át fogok menni.

Megjelenésem valódi csödületet idézett elő; még az oláh tejes asszonyok is bámulva tekintettek utánnam s mondogatták egymásnak, hogy ott megy a „domnu ku máre barba, si ku máre pipa“ (az úr a nagy szakállal és a nagy pipával), mint a melyik két jeles tulajdonságomnál fogva itt legjobban ismernek.

Elsőnek a város derék rendőrbiztosával találkoztam, ki titokzatosan magához intett s még titokzatosabban sugta a tülembe:

— Jó lenne, ha Sebes-Szász úr beszélne a „Tudós ökör“ vendéglőssel azért a kis tartozásért, mert különben ki kell tüznöm a tárgyalást.

— Köszönöm a figyelmeztetést s hasonlatos jókat kívánok. Ne tessék fáradni; holnapután kifizetem.

Jött azután sorba a suszter, a snájder; ezekre már messziről hetykén oda szóltam, hogy készítsék elő a számlát, mert holnapután számolunk. A kereskedőhöz olyan szemtelen vakmerőséggel rontottam be, akár egy vigécz; még azt is megengedte ma bámuló ember-

a kollegialitás és igaz barátság teljes hiánya volt, melylyel társaim egymás irányában viselkedtek. Az, a mi itt-ott barátsággént mutatkozott is, csak arra volt jó, hogy a külvilág előtt a látszat megóvassék.

Annál inkább fölbujánzott az egymás iránt való irigykedés és gyűlölködés, némely esetben annyira, hogy annak láttára valósággal megborzadtam. Az egymásra való árulkodás, gánjoskodás már fel sem tűnő, mindennapi dolgok voltak.

Évek során át kutattam ennek a szerencsétlen helyzetnek az okát s miután sok mindent megfigyeltem, arra a meggyőződésre jutottam, hogy a tulajdonképeni ok valamelyes összetartó kapocsnak teljes hiánya.

Megfigyeléseimnek tetőfokán álltam éppen, midőn egy szerény lapocska mutatványszámát kaptam kezeimbe, mely az „Erdőőr” címet viselte.

Mohón fogtam neki az olvasásnak s nagy volt az én lelki gyönyörűségem, midőn annak szinte minden sorából láttam, hogy első és fő célja összetartó kapcsolatot képezni az országban szanaszét, szétszórtan élő erdészeti altisztek közt, tehát ugyanaz a cél, a melynek eléréseért én már évek hosszú során át hasztalanul fáradoztam.

Természetes, hogy első teendőm volt a postára szíjítani és a lapot, melyben magamnak hasznos munkatársat véltem találni, azonnal megrendeltem. Itt azonban még nem álltam meg, hanem a még közelemben lakó nyolcz bajtársamnak is megmutattam a kapott példányt s rábeszélésemnek, melynek talán belső ösztönük is segítségére volt, sikerült még három társat szerezni, kik a lapot szinte megrendelték.

Ilyen módon immár négyen voltunk, kiket bizonyos közös érdek egybefűzött s míg azelőtt összejöveteleinknél csak a szolgálat rideg hátarai közt mozogva

társalogtunk, most lassacskán azoknak a dolgoknak megvitatására tértünk át, melyeket a lapból olvastunk. Nem kerültük többé egymást, hanem éppen ellenkezőleg. kerestük egymás társaságát, megvolt tehát az köztünk, a mire olyan régen vágytam: az összetartás.

Ez a közeledésünk azonban nem szoritkozott csupán társadalmi életünkre, hanem lassacskán átment, — mintegy beszívódott — hivatalos működésünkbe is. Az itt tapasztalt eredmény azután valóban meglepő volt. Minden dolgunk sokkal simábban folyt, mindenütt szebb sikert értünk el, mint azelőtt, mikor a hányan voltunk, annyifelé húztunk. A lapunk megtanított minket arra, hogy nem elég az, ha szolgálatunkat csak pusztán kenyérkeresetnek tekintjük, hanem szükséges, hogy hivatásunknak teljes odaadással, igaz lelkesedéssel éljünk, mert csak így tölthetjük be igazán helyünket s lehetünk hasznos tagjai az emberiségnek, méltó munkásai és fiai szeretett hazánknak.

Ilyen tapasztalatok után természetesen nem volt szorgosabb teendőm, mint az Erdőőrt, majd később ennek utódját, az Erdészeti Ujságot tágasabb körben is terjeszteni. A közelebb lakó bajtársakat személyesen, a távolabb lakókat levélben kerestem fel s így sikerült ezekkel nem csak szorosabb összeköttetésbe lépni s őket, vagy legalább nagy részüket közös ügyünknek megnyerni. Nem mondhatnám, hogy ez valami könnyen ment volna, sőt ellenkezőleg az ellenvetések egész halmazát kellett leküzdenem, mégis számosan maradtak olyanok a társak közt, kiknél minden igyekezetem kárba veszett. Egyik szegénységével, másik nem tudom mi mindennel takaródzott; ott, hol az ember valamit nem akar, könnyű kifogást találni. Annyit azonban tapasztaltam, hogy a legtöbbször nem a tudásvágy és kíváncsiság hiánya volt oka a tartózkodásnak, mert ha

nek, hogy három pohárkával irjon föl a többihez, majd holnapután számolunk.

Határtalan volt az adakozási kedvem holnaputánra. A hivatalfőnök úrnak ünnepélyesen megígértem, hogy holnaputánra befejezem az irattár és a nyomtatványok rendezését, megcsinálom az időszaki beadványok kimutatását (héj, de régen nyakgat már ezekért!), elintézem összes beosztott darabjaimat. Olyan buzgóságot fejtettem ki, hogy nyomban megígérte elintézni két év óta pihenő kérvényeimet, melyekben fizetés javítását kérek. Azt mondta, ez is meg lesz adva — holnapután.

Köszönöm szépen! A főnök úr úgy látszik a saját pénzzel fizet ki.

Holnapután! Köszönöm szépen a biztatást! Hát azért tettem én ezt a sok szép ígéretet, hogy még holnaputánra szükségem legyen fizetés javításra?

Furcsa egy város is ez a mienk. Nyilván csak mi ketten, én meg a főnök úr tudjuk, hogy holnapután nem fog már a fejünk fájni. Megmondta azt Falb úr, a csalhatatlan próféta, hogy a november 13-ról 14-re

menő éjjel vége lesz ennek a rongyos világnak. Egy bolond nagy üstökös neki rohan a mi golyobisunknak s palacsintává lapit mindnyájunkat. Érzí ezt az én pugyellárisom is, mert már régóta előre lapul.

Meghalunk, elpusztulunk tehát mindnyájan. Por és hamu leszünk. Nem is sajnállok mást, csak azt, hogy már annyit befizettem a temetkezési együletbe; bizon jobb lett volna azon a pénzen egy jót mulatni; most majd úgy sem kerül pénzbe a temetésünk.

Bizon nem rendeztem én irattárt, sem más egyebet nem dolgoztam, hanem fölültem az asztalra s lábaimmal harangozva adomákkal mulattattam az irodai személyzetet. Ha már el kell pusztulni, legalább vig orczával menjünk az ítélő bíró széke elé.

Ebédkor már ott találtam a tányérom mellett egy hosszú jegyzéket a bevásárlandókról, a feleségem azonban — nyilván óvatosságból — még nem zárta le; nem akartam kedvét szegni, hát csak biztattam, hogy délután még gondolkozzék, nem felejtett-e el valamit?

Este meséltem családomnak a csillaghullásról,

csak módját ejthették, ezek is szerettek lapunkba bepillantani. kerestem tehát a módját, hogy legalább ezt megtehessek és végre megtaláltam.

Mikor heti jelentéseink megtételére a gondnokságunk székhelyén megjelentünk, rendesen egy vendéglőbe mentünk közös étkezésre s így annak mintegy törzsvendégeivé lettünk. Fogtam magam s rábeszéltem a vendéglőst, hogy fizessen elő a mi lapunkra, mit az nagyon szívesen meg is tett, mivel kettős célzt is elértem, egyiket, hogy lapunk anyagi megizmosodásához némileg hozzájárultam, másikat pedig, hogy így azoknak is módjában van azt olvasni, kik maguk bármely oknál fogva nem járattak. Tegyen hasonló próbát lapunk minden barátja s meg fogja látni, hogy az eredmény nem marad el.

Az összetartás államokat alkotott, a visszavonás és széthúzás megbomlasztotta a leghatalmasabbakat is. Nekünk, ha célzt akarunk érni, szoros összetartásra van szükségünk s így első teendők, hogy a kapcsolatot, mely minket összetart, minél erősebbé tegyük; ha ezt mindnyájan szívükön viseljük s némi áldozatot is készek vagyunk hozni a közügynek, boldogulásunk késhet ugyan, de nem maradhat el!

Egy öreg kincstári

LEVELEZÉS.

Rác-Tóttös (Baranya m) 1899 nov. 8.

Tekintetes szerkesztő úr!

Hosszas hallgatás után legyen szabad ismét felkeresnem soraimmal kedvelt lapunkat most, midőn több olyan tárgy akadt, a mely írásra ösztönöz.

annak okairól, a hulló csillagok mivoltáról, a miről még a legtudósabb csillagászok sem tudnak semmit, csak arról nem szoltam egy kukkot sem, hogy a reggelt már nem érzük meg. Nem jó az embernek előre tudni halála óráját.

Ejféli.

Csendesen fölkeltem ágyamról, hogy az alvókat ne ébresszem föl, de igyekeztem kárba veszett. Tudja Isten, honnan van az, hogy a férj nem tud olyan vigyázva fölkelni, hogy a felesége észre ne vegye,

— Hova mégy? — kérdezte anyjukom.

— Lemegyek az udvarra megnézni, hullanak-e már a csillagok.

— Bizon majd még a fejedre esik valamelyik s agyonüt.

— Ugyan ne bolondozz, anyjuk, a hulló csillag ha már leesik a földre, még a levegőben meg ég s csak a hamja hullik le; a tudósok legalább ezt állítják. Nem vártam több ellenvetést, hanem csak úgy kabát és kalap nélkül mentem le az udvarra s meg-

Az első dolog, miről írni akarok, egy vadász halála.

Frigyes királyi herceg ő fensége itteni uradalmának Mais nevű védkerületében ugyanis már több év óta garázdálkodott Radics Pája nevű veszedelmes orvvadász. A csendőrség már eddig 4 darab vadászfegyvert kobozott el tőle, de mindezen nem okult az elvetemült gonosz ember, hanem ismét vásárolt egy kétszövű vadászfegyvert s már előre fenyegetődzött, hogy az, ki ezt tőle elvenni akarná, halál fia. Az ottani erdőőrök is többször figyelmeztették, hogy hagyjon fel végre ocsmány mesterségével, mert utóvégre is rossz vége lesz a dolognak, ő azonban az ilyen jóakaratu figyelmeztetésre mindig csak hetyke istenkáromlással felelt.

A múlt hó vége felé volt itt a szerbek bucsuja s bizon furcsa dolog lett volna, ha ekkor a híres orvvadász asztalára vadpecsenye nem kerül, fogta tehát fegyverét, kiballagott az uradalmi erdőbe lesre. Jól sejtették ezt azonban a maisi erdőőrök is és ők is lesbe álltak. Az eredmény mindannyiukra nézve nem sokáig váratott magára, mert csakhamar eldőrdült az orvvadász fegyvere s nem sokára rá ő maga is föltűnt ott, hol az erdőőr, és segédje lesben álltak.

Földvári Dániel azonnal fölszóllította a gonoszt, hogy adja át fegyverét, ez azonban ezekkel a szavakkal: „majd oda adom én neked mindjárt, te vén kutya” lekapta válláról a fegyvert s az erdőőr mellének szegezve elhúzta a ravaszt. Az isteni gondviselés azonban nem engedte meg, hogy bűnös szándéka sikerüljön, mert a fegyver nem sült el; valószínű, hogy a már előbb kilőtt csövet használta sebtiben, mielőtt pedig még a másikat használhatta volna, előugrott Dopler Pál segédőr és megelőzve az atyafit, mellbe lőtte, úgy hogy azonnal szörnyet halt. Ha Dopler csak egy pilla-

álva a nagy eperfa alatt, kíváncsian néztem a keleti égboltozatot. Volt ott csillag elég, de bíz az mind olyan feszesen állt a helyén akár csak csirizzel ragasztották volna oda. Nem esett le abból egy fia sem. De mégis: mintha valami a fejemre esett volna. Nem jó lesz itt állni.

— No hát hullnak-e a csillagok? — kérdezte a feleségem, a mint beléptem a szobába.

— Látni ugyan nem láttam egyet se, de éreztem, hogy egynek a hamuja rá hullott a fejemre. Nézd csak meg, még ott lesz, azt majd szépen fölküldjük a pesti múzeumba.

— Föl ám az ördögbe! kiáltott kaczagva a feleségem — csak adj ide egy darab papirost, hadd törüllek meg, máskor pedig ne állj oda a tyukok alá csillagot vizsgálni.

— Óh, hogy a ménkü üssön bele! De az ördög is látta a tyúkokat az eperfára soktatni! Te anyjuk, nehogy elbeszeld valakinek a csilagvizsgálásomat, mert még világ csúfjává leszek. Most pedig ne kaczagjatok

natig késik, Földvári erdőőr okvetlenül áldozatává lett volna a vadorzó gonoszságnak.

Sándor György tisztelt kartársunknak lapunk 5-ik számában megjelent ama javaslatához, hogy a segély-egyesület a nyugdíj egyesülettől elkülöníttessék, nem járulhatok, mert az ilyen ingadozás több kartársunknak kedvét szegné a csatlakozáshoz és könnyen úgy járhatnánk, mint az egyszeri tanulatlan kovács, ki ekét akart kovácsolni, miután pedig ez nem sikerült neki, azt mondta, hogy nem baj, majd lesz belőle fejsze s ez sem sikerülvén, baltát akart csinálni s addig-addig kalapálta a darab vasat, hogy végre még csak egy szög sem került ki belőle. Így járhatnánk mi is a folytonos változtatásokkal, legjobban tesszük tehát, ha megmaradunk a mellett, a mit a gyűlésen határoztunk. Azt a nézetét azonban, hogy majdan kerületek alakíttassanak, magam is osztom.

Bede Károly kedves kartársunk ama nemes elhatározását, hogy ismét zászlónk alá állt, nagy örömmel vettem tudomásus s azt hiszem valamenyien szívesen nyújtjuk neki baráti jobbainkat s reméljük is hogy jövőben mi sem fogja tőlünk, elszakítani, hiszen tudni kell, hogy az élet nem egyéb mint örökös küzdelem! Vajjon mi lenne belőlünk, ha az első legkisebb akadálnál bátorságunkat veszítve, föladnánk a harcot s abba hagynók a küzdést? Az erős kitartás és az Istenbe vetett bizodalom azok a tényezők, melyek hivatvák a sikert biztosítani! Mindenesetre szép vonás kartársunk ama önmeztagadása, hogy nyíltan bevallja hibáját, mert a hibát bevallani soha sem szégyen, ha azt azután a javulás követi. Bár követnék többen is példáját olyanok, kik már eddig kitűzött zászlónk alól gyáván megfutottak, mert meg vagyon írva, hogy nagyobb az öröm egy megtért bűnös, mint kilenczvenkilencz igaz fölött.

Egyébként az összes szaktársakat szívélyesen üdvözölve vagyok a szerkesztő urnak

igaz hive Polcz József
hercegi erdőőr.

Vaskoh (Bihar m.) 1899 november 9.

Tekintetes szerkesztő úr!

Az erdőkárosítások megakadályozásánál felmerülő hiányokat élénken megvilágítja az alábbi példa:

A vaskohi szolgabírói járás 7 községében mult hó 23 -27, 30 és 31 napján 443 eset került végrehajtás alá,

tovább, hanem tudjátok meg, hogy ilyen csillaghullás után nem lesz a vinczi vásárból semmi!

Nem is nevettek tovább, hanem annál jobban pityeregtek.

A világ nem pusztult el, én megint a kertek mögött járok az irodába, irattáram rendetlen, időszaki beadvány meg fizetés emelés nincs, a „tudós ökör“ pedig pörbe idéz. Bizon ha tudós lenne, tudhatná, hogy ez sem használ semmit.

Sebes-Szász.

melyet Gelcz Endre szolgabírói irnok teljesített. Az eredmény a következő volt:

foglalás történt . . .	208 kártevőnél
meghalt időközben . . .	13 kártevő
szegénység miatt leiratott	55 káreset
elintézést nyert tehát .	276 „

Nem lett tehát foglalás eszközölve 167 esetről, bár itt is helye lett volna a végrehajtásnak, de hát az erdőkároknál az a szokás divik, hogy az atyái gyermekéért, ga/dát cselédjeért, férjet nejeért és viszont nem vonják felelősségre, bár ezek közös háztartásban élnek s az ellopott erdei termékeket is legnagyobb részben közösen használják fel, már pedig az a jó módu gazda nem megy maga az erdőre fát lopni vagy marhát a tilosban legeltetni, hanem vagy a fiát, vagy pedig a szolgáját küldi oda. Gyakori az olyan eset, hogy a kártevő lovat, tehenet vagy ökröt legeltet, míg neki magának legföllebb egy pár juha vagy kecskéje van; természetes azután, hogy furcsa ezeket amazokért lefoglalni.

Nyilvánvaló, hogy a végrehajtó közegek nem tartják be kellően az 1879 évi erdőtörvény 84-ik szakaszát, vagy pedig kell még lenni valamely más törvénynek vagy rendeletnek, mely ezzel összeütközésbe jön, miért is kérem a szerkesztő urat s lapunk tisztelt olvasóit, hogy ha ilyenről tudomásuk lenne, azt közölni sziveskedjenek.

A felületességnek és vétkes könnyelműségnek szomorú következménye lett a vaskohi márvány és kőipar vállalat „Gizella“ nevű bányájában f. hó 8-án a délutáni órákban. midőn kőfejtés közben egy óriás márvány tömb lezuhanva, az utjában levő Szurdu Mengyi 17 éves román suhanczot összezúzta s ez egy jajszó nélkül meghalt, ezután pedig Rekhati Tóni 40 éves olasz kőfaragót, 2 gyermek atyját egy kiálló márvány sziklához nyomta, honnan csak az oda szállított két emeltyű és az összes munkások vasrúdjainak segítségével lehetett kiszabadítani. A szerencsétlent, ki csipőig teljesen össze van zúzva, hordágyon szállították Vaskohra, felgyógyulásához azonban nincs remény. A kérdéses bányát Bach Károly budapesti lakos bírli.

Tisztelettel maradtam a szerkesztő urnak

igaz hive Zimányi Károly
püspöki urad. vadász.

Vaskoh (Bihar m.) 1899 nov. 14.

Tekintetes szerkesztő úr!

A nagyváradi latin szertartású püspöki uradalom egyik főerdésze, tek. Győry Géza úr pagonyának bejárása közben egészen véletlenül négy medvére bukkant. A kiváló vadász nem vesztette el lelekjelenlétét, hanem oda lőtt közéjük s postás töltényével az egyiket szerencsésen le is terítette. Egy másik medvére Nyika Lukács erdőőr és Triff Juon kerülő löttek golyóval; a lövések közül a kerülő a medve első jobb lábát felső részén zúzta össze, mire a vad elmenekült, de véres nyomán követték a sziklák közt, hol Triff csakhamar rá is bukkant. A súlyosan sebesült vad mintegy 12 lépésnyiről neki

rontott s ekkor utolsó sörétes töltényével lőtt a szemei közé s egyik szemét csakugyan ki is lőtte. A kegyelem-lövést azután Nyika erdőőr adta meg a medvének. Az előbbi 152 cm. hosszú szürke, az utóbbi pedig 186 cm. hosszú, 270 kgr. súlyú fekete medve volt.

Üdvözléssel vagyok

igaz hiva Zimányi Károly
urad. erdőőr.

Különfelek.

Kiírt pályázatok. Az E. L. X. füzetében a következő pályázatokat találjuk:

Kuhinka Gyula földbirtokosnál (Podrecsány, u. p. Lónyabánya, Nógrád megye) erdőőri állás. Fizetés 200 frt. 4 m. tűzifa, 1 magyar hold felszántott föld használata, természetbeni lakás, zálogolás, illetve büntetésből befolyt összeg fele és a szokásos lódiák.

Nagy-Rőcze, városnál erdőőri állás. Fizetés: készpénz 240 frt., lakás, ruházat. 20 m. tűzifa, 10 m. mázsa széna, fél holdas föld használata. Kérvények december 15-ig a polgármesteri hivatalhoz küldendők.

Gr. Eszterházy Mihály hitbizományi uradalmában két vadászegédi állás 180 illetve 120 forint fizetéssel, lakással, teljes ellátással és díjakkal. Kivánalmak: erdőőri szakiskola, szakvizsga, német és tót nyelv szóban bírása. Előnyben részesülnek, kik a térképrajzolásban jártasak és katonakötelezettségüknek eleget tettek. Kérvények az uradalmi erdőhivatalhoz intézendők (Cseklész). —

Gr. Lónyay farkadini uradalmában erdőőri állás. Fizetés: 240 frt., erdei lakás konyhakerttel, 10 szekér szénát termő kaszáló, 6 darab szarvasmarhának és 6 darab sertésnek nyári legelő, tüzelő és a büntetéspénzek $\frac{1}{3}$ része. Magyarul és románul kell tudni. Pályázatok december 31-ig küldendők Dr. Gortvay Bertalan címére, Budapest IV. Ferencz-József rakpart 12 sz.

Szenzációs házasság. Az ilyesmi is csak Amerikában eshetik meg. Egy Smith Károly nevű százhuszonhárom éves aggastyán, aki még a múlt század végén szerezte meg a doktori diplomát és éppen száz év óta lakik Atlantik Cityben, New-Jerseyben, ezelőtt két héttel oltárhoz vezetett egy May Sallie nevű huszonkét éves csinos fiatal leányt. A házasság könnyen elképzelhető szenzációt keltett az Egyesült-Államokban.

Tetszhalál az állatoknál. A tetszhalál esetek az embereknél eléggé gyakoriak s akár hány ember él örökös rettegésben, azon gondolat által gyötörve, hogy nem-e fogják őt élve eltemetni? Az állatok között a tetszhalál esetek a legritkább kivételek közé tartoznak, tán azért is, mivel az állatokat nem igen vizsgálják meg, vajjon teljesen elmult belőlük az élet vagy sem, hanem egyszerűen vagy ellássák, vagy a vízbe dobják. Párisban történt a napokban, hogy a place de la Bourse egyik kávéházában a tulajdonos kis 6 hónapos kutyája megdögölt. A kávé egy rongyszedőt bízott meg, hogy a kis kutyát elvigye. A rongyszedő lakására vitte a kutyát azon szándékkal, hogy az est beálltával majd a Szajnába dobja. Néhány óra múlva a rongyszedő felesége észrevette, hogy a kis állat lábai alig észrevehetőleg megremegtek. A rongyszedő egy közeli állatorvost hívott, a ki konstatálta, hogy a kutya tetszhalott. Másnap a kis

kutya, mely Yvette névre hallgat, teljesen magához tért és a rongyszedő vissza vitte gazdájának, hol most vígan ugrál, a kávéshoz pedig töméredek vendég jár, megbámulni a feltámadt kutyácskát.

Szerkesztői üzenetek.

Zimányi Károly urnak, Vaskoh. A közleményért fogadja köszönetünket. Az előfizetésre vonatkozó kérdése kissé homályos; a mi feljegyzéseink szerint a lejárat napja szeptember 30., ha tévedtünk volna, kérjük szíves felvilágosítását, hogy a hibát helyrehozhassuk. Üdvözléssel! **Gonda József** urnak, Gyöngyös-Oroszi. Ha ön a címét mindjárt eleivel helyesen adta volna meg biztosíthatjuk róla, hogy azt úgy irtuk volna teljesen mindegy lévén nekünk akár az egyik, akár a másik név írása. hivatkozott négy levelei közül csodálatos módon egyet sem kaptunk meg, talán a földadásukat rossz kezekre bízta? A hiányzó számokat most utólag küldjük. Ebből láthatja, hogy a levele végén nyilvánított fenyegetés teljesen fölösleges volt. **Kémén-czy Mihály** urnak, Bezdán. H. K. kartársunk lakása Lippa, 383 sz. Hasonló tudakozódásokra tehetségünk szerint szívesen felelünk. Üdvözléssel! **Papp Imre** urnak, Mike Péres. 3 frt. beérkezett. Január végeig rendezve van.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos

Podhradszky Emil.

PÁLYÁZAT ERDŐŐRI ÁLLÁSOKRA.

A Kendeffy uradalom Malomvizi erdőhivatalánál be-töltendő három erdőőri állás, melyekkel 264 frt készpénz, természetbeni lakás konyha kerttel, házhoz állított 16 km, tűzifa, két k. h. szántóföld. két drb. szarvas marha részére nyári legelő, egy öltözet ruha és cipő, kártételek $\frac{1}{3}$ és esetleg lódi javadalmazás van egybekötve.

Pályázni kívánók felhivatnak, hogy a sajátkezüleg irt kérvényeiket, melyekben korukat, eddigi szolgálatukat, és nyelvismereteiket, továbbá erős és egészséges testalkatukat, igazolni tartoznak, az alólikt hivatalhoz leg-később 1899 év Deczember hó végéig betérjesszék.

Pályázók kötelesek kívánatra önköltségükön be-mutatkozni,

Malomviz u. p. Hátszeg 1899 November hó 5.

Kendeffy urad. erdőhivatala.

Fontos téli idényre!

Téli halina (Filz) csizmák

(saját gyártmány)

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságért és tartosságért kezességet vállalok.

Ára: 4 frt 50 kr.

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem.

LENGYEL ALBERT, erdőőr

Alsó-Rákos N. Kiküllő megye

ERDÉSZETI MAGVAK!

Magyar Fenyőmag Pergető Intézet

és erdészeti magkereskedés

FARAGÓ BÉLA, Zala-Egerszegen,

kitüntetve diszoklevél, arany-, ezüstéremmel,

ajánl mindennemű hazai és külföldi szavatolt legmagassabb csiraképességű

ERDÉSZETI MAGVAKAT, TÖLGYMAKKOT.

Ezen czég akác, juhar, kőris
és jegenyefenyő magot óhajt venni és mintával
ellátott ajánlatokat kér.

Árjegyzék és számos erdészeti hatóság elismerő nyilatkozatának
gyűjteménye kívánatra bérmentve küldetik.

6-6

ERDÉSZETI MAGVAK!

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

egujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízott
a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják
rég vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállító. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.